

„Ne félj! Tárd szélesre az ajtókat Krisztus előtt!” „A szentség pedagógiájának olyan kereszténységre van szüksége, amely mindenekelőtt az ima művészetében tűnik ki. Valóban meg kell tanulni imádkozni. Különösen a mai világ számos kihívása mellett...”

(Szent II. János Pál apostoli levele a magyarok Milleniumára)

Évközi 29. vasárnap „A” új

Iz 45,1.4-6; 1Tessz 1,1-5; Mt 22,15-21

Adót fizetni

„Csöves mise” a Tömő utcában. milliárdos labdarúgók adócsalásai

Adót fizetni senki sem szeret. A római hatalom alatt a zsidók még Isten ellen való véteknek is érezték, ha kénytelen-kelletlen eleget tesznek a császár törvényének. Hiszen ezzel uruknak ismerik el azt, aki hódítóként tolakodott közójük. Megszegik vele a törvényt: „Féld a te Uradat, Istenedet, és *csak neki* szolgálj!”. Ezért a farizeusok kérdése nem így hangzik: „kell-e adót fizetnünk a császárnak?”, hanem: „szabad-e.”

heródiánusok farizeusok

könnyen kifizették az adót, fogvicsorítva fizettek adót
alattvalók voltak. lázadók voltak.

A helyzetet még bonyolultabbá teszi, hogy a kérdezők igazában nem tanulni akarnak Jézustól (akit persze hízelgő szavakkal szólítanak meg). Azért tudakolják az álláspontját, hogy bármit mond, ellene fordítsák. Ha azt mondja:

- **nem szabad**, följelentik, mint lázítót.
- **szabad**, elhíresztelik róla, hogy gyáva megalkuvó.

Jézus válasza kétszeresen meglepő. Egyrészt, mert kikerüli vele a kelepccét, amelyet állítottak neki. Másrészt, mert nemcsak a farizeusoknak felel, hanem nekünk is, akik

kétezer év múlva Mesterünknek valljuk. Úgy felel, hogy egy gondolkodásmódra tanít meg: „Kié ez a kép és a felirat?”

Az ókorban a pénzre vert kép nem pusztán dísz, hitelesítő szimbólum volt, hanem az uralkodó méltóságának hirdetője. Jézus kérdése figyelmezteti a farizeusokat: **aki használja ezt a pénzt, valamiképp már urának ismeri el a császárt;** akkor jár el

következő lépésben, ha az általa elrendelt adót megfizeti. Az igazi tanítás eztán

következik: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené.” A pénzérme a császár képét hordozza, az ember viszont *Isten képére* teremtett.

A Teremtés könyvében olvasom, hogy minden egyes nap végén „Isten látta, hogy jó, amit teremtett”, vagyis a világ, a földi dolgok értéket, jóságot hordoznak magukban.

Amikor a hatalomnak meg akarom adni azt, ami jár neki, akkor nem teszek mást, mint jól fölismernem a földi dolgok értékét, élek velük.

Eric Liddel, Tűzszekerek, a lord felháborodása Isten-uralkodó sorrenden

Nem arról van szó: világi ügyeimben kisebbik uram, a császár adófizetője vagyok, belső, vallási életem Ura pedig az Isten. Egészen Istené vagyok, mégis szabad adót fizetnem a császárnak, mert nem Istentől veszem el, amivel neki adózom. Isten nem vetélytársa a császárnak. Szabaddá tesz arra, hogy jó állampolgárként megfizessem a z adót, de arra tanít: minden ügyemet annak az alapvető, teljes odaadásnak égboltja alatt rendezzem el, amellyel Teremtő Atyámnak tartozom.

Belekötöttek Jézusba ma is belénk kötnek sokan.

Jézus azt mondja: Pali, az élő Istennek tartozol. Átadtad-e neki magadat? Ha átadtad volna, tudnád, hogy mi dolgod a politikai síkon. Ezek nem ütköző kötelességek, mert nem egy szinten vannak. Egészen nyilvánvaló, hogy döntésed tükröződni fog az életed felszínén. *Tudnod kell, hogy a lelkiismereted felette áll a parlament döntésének, az európai parlament döntésének is, de csak akkor lesz jogod lelkiismereti szabadságodhoz, ha lelkiismereted kötelességeit teljesíted.*

Mindehhez a lélek bölcs belátása szükségeltetik, vagyis Szentléleknek, az **értelem** és **józan ítélet** Lelkének kegyelme. A keresztény hit felnőttségének kritériuma ez a belátás, a józan ítélőképesség – és a tudat: végső soron nem szabad, hogy ellentét legyen a császárnak és az Istennek járók között. Szent Pál ma hallott sorai segítenek minket, hogyan is kell alakítanunk életünket: *tevékeny hit, áldozatos szeretet és szilárd remény.*

„Jézust keresed, amikor a boldogságról álmodsz. Ő vár rád, amikor úgy érzed, hogy semmi más nem tud elégedettséggel eltölteni. Ő a szépség, amihez annyira vonzódasz; Ő az, aki a teljességre való szomjúságra indít, és nem engedi, hogy beérd kompromisszumokkal. Ő az, aki arra buzdít, hogy vedd le a hamis élet álarcát. Ő az, aki a szívedben olvassa a legvalódibb választásaidat, azokat a

választásokat, amelyeket mások megpróbálnak elfojtani.”

A modern élet és közbeszéd csapdái közt különös tanulsággal szolgál Jézus szava. Ma is igyekeznek sarokba szorítani: bár mit mondasz, ellened fordítják. Előre elkészített válaszok helyett ma is kínálkozik a Jézustól tanult megoldás: Mutasd meg Isten minden emberi ötletet meghaladó bölcsességét és nagyságát! **Reményünk Krisztus,** és a tegnapi evangélium utolsó sora: „... ne aggódjatok, hogy miképpen és mivel védekezzetek, vagy mit mondjatok! A Szentlélek abban az órában megtanít majd titeket, hogy mit kell mondanotok.”

„Jézus az, aki felébreszti benned a vágyat, hogy valami nagyot cselekedj az életedben, az akaratot, hogy kövess egy eszményt, azt, hogy ne fogadd el a közepszerűséget. Bátorságot ad, hogy alázatosan és türelmesen elkötelezd magad saját magad és a társadalom fejlesztésére, ami a világot emberibbé és testvériesebbé teszi.”